

4. szám.
Máj. 28-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz máj.- aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

Az 1859-iki lóversenyekre.

Lóra magyar! hí a haza :
Küzdelemre vár a bér;
Csengő pengő arany a díj,
Nem holmi rongyos babér;
Ki jobban fut, az a győztes,
E harcban nem foly a vér.
Úri dámák szeme előtt
Terül el a csatatér . . .
Éljenek a sportsmanek!

Újságíró politizál,
A katona melegszik,
A poéta verseket ír,
A kereskedő vexlit :
Gazdaember szánt, vet, arat,
A mérnök lánczot feszít,
A magyar név érdekében
Ki mit tud, azt cselekszi.
Éljenek a sportsmanek!

Milyen büszkék fogunk lenni,
Ha mi nyerünk diadalt,
Milyen magasan kezdhetik
A poéták rá a dalt!
Tele ősi dicsekvéssel . . .
. . . Tudniillik hogyha majd
Magyar ló lesz, mely legelőbb
Éri el a célvonalat.
Éljenek a sportsmanek!

Kalapot előttünk népek!
A magyarnak tisztelet.
Megmutattuk, hogy mi állunk
Most is mindenik felett.
Német, angol, és francia
Félre! adjatok helyet,
Mindnyájotokon mi nyertünk
Egy negyedrészt lófejet!
Éljenek a sportsmanek!

A külföldnek legyen rólunk
Mit beszélni legalább!
Milyen nevezetes dolgot
Mivelt a paripaláb.
Milyen szépen mene végbe
Trial-stakes és handicap.
A sok frank és angol hírlap
Hirünket hordja odább.
Éljenek a sportsmanek!

Úgy sem szólnak rólunk máskor
Csak parádé-napokon;
Csak mint huntsman és mint sportsman
Nekik a magyar rokon.
Ők se vehetik hát tőlünk
Azt olyan igen zokon :
Ha nem mérünk velük másutt
Csak a verseny-homokon.
Éljenek a sportsmanek! *K-s M-n.*

RUSSICO ÉS TURCALOTTE.

Mutatvány egy készülöben lévő vigjátékból

Russico (halkan koczogtat a szerály ajtaján).
Kisasszony! szabad?

Turcalotte (felijedve). Ki az?

Russico. Én vagyok : Önnek régi imádója :
Russicó.

Turcalotte. Nem megmondtam önnek már
százszor, hogy nem megyek önhöz nőül!

Russico. Hallottam igenis, de nem hittem el.
Parancsolhat-e valaki az *elolthatlan szerelemnek*?

Turcalotte. Hát mit akar?

Russico. Egy szót négy szem között.

Turcalotte. Nem lehet, *pongyolában* vagyok,
elfogadásra készületlen.

Russico. Tudom, épen azért jöttem most : an-
nál érdekesebb a találkozás.

Turcalotte. Nem lehet ilyen sötétben. Sötét-
ben minden ember fekete.

Russico. 'Sz épen az a *neutralis* szín, például
a *fekete tenger*.

Turcalotte. No csak mondja el a kulcslyukon
keresztül, mit akar?

Russico. Nem lehet : olyan nagy dolgot aka-
rok mondani, hogy nem fér be a kulcslyukon.
Nyissa ki kérem. Kár volna ezért a drága **ma-
gas kapuért** ha bekellene törnöm.

Turcalotte. Nini! Még fenyegetőzik? Nem
tudja, hogy itt van nálam *Omér basa*, meg *lord
Humhum*.

Russico. Hah, *vágytársaim* önnél! De már be
kell rontanom, hogy azokat kihányjam az abla-
kon (az ajtó recsegni kezd).

Turcalotte. Megálljon! Ez itt *salva guardia!*
nekem itt a szabadság levelem, *öt tanutól* alá-
írva, a hol garantirozva van *hajadoni* állapotom.

Russico. (Neki veti a vállát az ajtónak). De
iszen beszélhetnek majd *azután!*

Turcalotte (kikiált az ablakon). Héj cselédek,
odaliszkkák! *Szerviánka! Romaniszka! Bosnyicza!
Hellena!* szaladjatok, lökjétek ki azt az embert
frissen!

Russico. Ne kiabálj angyalom. Azokat már
én mind *capacitáltam*. (Bezuhan ajtóstul együtt.)

Turcalotte. Jaj csak addig várjon, míg *össze-
húzó*k valamit magamon (fenn) egy kaftánt, (félre)
vagy egy hadsereget.

Russico. Világért sem; *így* vagy te legszebb
(epedve közeledik).

Turcalotte. Ne jöjjön közel! gombostü van
nálam : megszurom.

Russico. Nem bánom én a gombostüt, csak a
dárda-nyeleket a kezembe kaphassam.

Turcalotte. Héj! segítség! *Európa mámi!*

Russico. Ne bántsza szegény tensasszonyt;
épen most *köppölyözik*, nem jöhet az ide.

Turcalotte (küzdve). Héj! lord Humhum!

Russico. Ne költse fel szegényt, nem hallja,
milyen édesdeden horkol?

Turcalotte. Én *protestálok!*

Russico. Azt *szabad*. Hanem elébb majd a ke-
zeidet szépen megfogom kincsem, hogy ne kar-
molhass, így ni.

Turcalotte. Én sikoltok!

Russico. De 'isz azt nem hallja senki, mert
nagy szél fúj.

Turcalotte (elájul s maga a *divánra esik*, a
kaimes-papirokat pedig nem tudni hova?)

Russico (miután diadalmaskodott, ráér ver-
sekben beszélni):

Szép kedvesem, *enyim vagy!* végre birlak!
Lármázhat most már minden angol hirlap.

Itt ülünk már most ketten a **divánon**
Engem szeress, csupán csak azt kívánom.

Ne félj tőlem, szemem hogy így forog,
Azért én lézsek hü **protectorod**.

Hü férjednek igénye oly keves :

Nem kell neki, csak **bosporos**-leves;
Sőt a mire más férj irtózva gondol

Hogy szarvakat ne kapjon az asszonytól :
Óh abban is kivétel lesz szívem :

Az **aranyszarvat** átveszem hiven.

És most nincs hátra más, mint az ni :

A Pesther Lloyd „Nyilt Terébe“ igtatni :
„*Herr Russico und Fräulein Turcalotte,
Empfehlen sich als glückliche Verlobte.*“

K. M.

ZÖMÖK TAMÁS ESKÜDT ÚR CSUDÁLATOS CASUSAI.

Az, a mit elbeszélni szándékozom, régen, épen abban az időben történt, mikor a p—i pap ezt írta az egyház anyakönyvébe: „Csóré János-nának fia született foggal; e már ez esztendőben második. Uram Isten! micsoda időket fogunk megérni.“

P—n a megye székhelyén vizkereszt utáni közgyűlés volt. Zömök Tamás rendes esküdt, már egészen kikészült a gyűlésbe menetelre; hóna alatt egy csomó hivatalos tudósítás, kardja felkötve, még csak bajuszán volt egy kis igazitani valója, a mikor hozzá egy ismeretlen bekopogtatott, neki levelet adott által. Örömeben csaknem kiugrott bőriből esküdtünk; látván: hogy a levél aláírója Fabova Dorkó kisasszony, kit ő ezelőtt harmadnappal nőül kért, kitől akkor ugyan kosarat kapott; de most rövid levelében azt jelenti: hogy elhamarkodott tettét nagyon megbánta; érettebb megfontolás után őt mint völegényt szívesen elvárja. Zsebéből egy marok aprópénzt vett ki, ment az ajtó felé: hogy a kedves hirhozót illően megjutalmazza, de az addig, míg ő a levelet olvasta, észrevétlenül tünt el.

Kocsisának hirtelen fogni parancsolt; fél óra mulva sebesen csikorgott szánja Csemegefalva felé, hol a választott öreg, de pénzes Dorkó kisasszony lakott. Esküdtünk távozását csak Kalandi ügyvéd, — ki őt már több ízben megtréfálta, — ki tudta, miben töri a legale testimonium egyik része a fejét, ki maga koholta és játszotta a Dorkó kisasszony neve alatti levelet az esküdt kezébe, — kísérte figyelemmel.

Nem tölt bele egy óra, már Zömök Tamás Csemegefalván volt. Nem kérve, nem is várva bebocsátási engedélyt, rohant be leendő menyasszonyához; kit a legnagyobb pongyolában öltözködés közt talált, őt „enyim vagy hát“ szavakkal ölelte át.

E különös merészségen meghökkent kisasszony — amint magához jött — röviden, de elég érthetőleg csak ennyit tudott válaszolni:

— Menjen az úr, talán az esze veszett el.

— Igen is, kisasszony! ez a levél vette el eszemet; s e bátorított fel — a levelet a kisasszony elébe tartá.

— Vigye ördög az urat minden levelével együtt; én az úrnak egy betűt sem irtam.

— Nem? — kérde csudálkozva esküdtünk. A választ be sem várva, mint a kit orrba vág-
nak, hirtelen távozott. Majd szétszakadt a szán dereka, a mint abba beugrott. — Vissza! — mennydörgött kocsisára.

Az ura lángoló képéből kevés jót sejtő kocsis a rövid, de hangos parancshoz még azt is hozzá érté: „se ló, se ostor nem a tiéd“ keményen suhintott a lovak közé; urára még vissza nézni sem bátorkodván, hajtott lóhalálába; az úr pedig mint sértett vad vonta össze magát, mélyen hallgatott; csak mikor a féluton lévő Taplósra, itt a Szakállos uram vendégfogadója elibe értek bőfenté ki: „hóh“.

A szán megállott; Isten tudja miért? azért-e hogy magát kipanaszolja Szakállosnak, mint régi jó embernek; vagy, hogy a keserű boszuságot pár pohár szilvóriummal lemossa, Zömök Tamás a fogadóba ment.

Esküdtünknek sok mondani valója lehetett; kocsisa várni nem győzte, ő is fázott, a gyeplőt a szán orrára akasztá, melegedni a konyhába ment.

Ezen idő alatt, egy az utcán szalma és széna hulladékot szedegető szamárcsikó a szánhoz közeledett, benézett a szán belsejébe; ott szintén valami ennivalót sajditott meg; benyújtotta nyakát; de szamáreszszel arra a gondolatra jött: hogy talán az elemosiát onnan, ha a szánba felmászik, jobban kiszerezheti. Ügyességének a szánba felmászás sikerült is. A szán körüli csörtetést és mozgást pedig a hidegben állni únt lovak oda magyarázák: hogy a kocsis a bakra felült, hirtelen megindultak, a tágra eresztett gyeplő menésüket nem gátolván, sebesen vágatva mentek haza felé; az ezen elbámuló számárnak minden kedve és bátorsága oda lett, kiugrani nem mert; a hátulsó üléshez támaszkodva, tudós, hosszú, komoly képpel vonta össze magát.

Igy ért a szán az esküdt udvarába; a lovak a szokott helyen az ajtó előtt megállottak. A lódobogást és zajt Jutka a gazdasszony meghallván, sietett ki ura elfogadására, de csaknem sóbálványvá vált, a midőn ura helyett a szánban gubbaszkodó szamarat pillantá meg; két kezét összecsapva kiáltott fel:

— Uram, ne vigy a kísértetbe, a tekintetes úr mivé változott.

A lármára összecsendült a szomszédság, ké-

sőbb a város nagy része álmélkodva csudálkozott a hallatlan eset felett. Isten tudja mi történt, ha a lovak után szaladó kocsis idejében haza

nem érkezik : a szamarat a szánból ostorával ki nem ugratja; a történetek felől a bámuló népet fel nem világosítja.

Zömök Tamás is, a mint észrevette, hogy lovai elindultak, azzal a hiszemmél sietett ki, és loholt utánok, hogy az úton azokat a kocsis megállítja, de mikorra a falu végére ért, a lovak már a városhoz közel jártak; így nem volt más mit tennie, mint a félórai utat gyalog fejezni be. A városba szerencsésen minden baj nélkül ért. Itt útja a megyeház előtt vitt el. A gyűlés még ál-

lott. Mint hivatalnokot érdekelte a tanácskozás; először is oda betekinteni határozta el magát. Ledombolta csizmájáról a rátapadt havat, bundájáról, szakálláról letörte a zúzmarát, belépett a tanácskozó terembe; egyszerre minden szem csudálkozva fordult felé.

Oka volt ennek az : hogy Kalandi ügyvéd — míg esküdtünk az aranygyapjas expedícióban fáradozott — a gyűlés alatt azt a hirt költötte : hogy Zömök Tamást Csemegefalváról jövetkor a farkasok megették. A hír nagy gyorsasággal terjedt, a felől egy érdemes táblabíró az elnöklő alispánt is értesíté; ki komolyan vévén a dolgot, a mint a szönyegen lévő tárgy befejeztetett, megilletődött szívvvel adá tudokra a statusoknak és rendeknek a véletlen és szomorú esetet, indítványozá, hogy az jegyzőkönyvbe ígtattassék; abban a szerencsétlennek bokros érdemei, és az, hogy az érdemes tisztviselőt épen hivatalos eljárása közben tépték szét a ragadozó farkasok, — emeltessenek ki. Az indítvány helyesletetett, egyhangulag fogadtatott el És épen ekkor lépett Zömök Tamás a terembe, és ő még jobban elbámult, mikor a magokhoz jött tanácskozó rendek közül egyszerre húszan is kérdezték :

— Hát nem ette meg esküdt urat a farkas?

Népszerű magyarázata a hadi taktikának.

Csalaki koma. Mert azt így kell érteni, lássák kegyelmetek : ez asztal itten, — ez a csatater; a hol asztal nincsen, az ott mind tenger; az az egyik pohár az egyik vár, a másik pohár a másik vár, a harmadik pohár a harmadik vár. Már most ide vigyázzon kigyelmetek. Én az egyik kezemmel szép lassan csendesesen közelítek Nyakas koma pohara felé, erre ő mind a két kezével megfogja a poharát, hogy el ne vehessem. Az alatt a másik kezemmel, csendesesen, vigyázva lappangok a Szuszi koma pohara felé, a mire ő is iparkodik a maga poharát védelmi állapotba helyezni. Ez alatt Bográncs koma elbámul a manővereimen, s szép csendesesen gyujt a cigiárára, akkor én egyszerre mind a két kezemmel az ő poharához kapok . . .

Bográncs koma. Én pedig olyat húzok kendnek a körmére a pipaszárral, hogy bekapná, ha nem tudom milyenenes volna is . . .

Komolyan gondolkozik.

— Azt mondd, hogy nem tudok *komolyan gondolkozni*, pedig látod, mikor én a ferbliben valakire ötven pengőt hívok, s az én rám visszavág száz pengőt, olyan

komolyan elgondolkozom rajta, hogy megadjam-e vagy sem?

Legujabb módszer

az énekeseket szükséges szájnyitásra kellő idő alatt megtanítani.

Prédálás.

Egy jó formán fősvény deákat felszólított két pajtása :

— Barátom, már mi kifogytunk a pénzből, kúrálj már egyszer te is egy kis sert.

Illő komolysággal beszólítja a humanissimus inasát:

— Te állat, nesze két krajczár, hozz egy meszely sert, légy prédálásomnak eszköze.

Alásszolgája.

Egy úrnak, a ki nagyon sokat tartott az illedelmre, volt egy ostoba új inasa, a kit sehogy sem tudott rászoktatni, hogy mikor belép a szobába, azt mondja : „alásszolgája, jó reggelt kívánok.“ Utoljára azt ígérte neki, hogy ha még egyszer ilyen tinómódra jön be, nyakon kapja.

Az inas másnap megint elfelejt köszönni, a hogy belép : az úr odaugrik hozzá s képen teremti, hogy le-
esik a padlóra.

Melynek utána sietve monda nagy ijedten a földön fekvő :

— Alásszolgája!

Jövő heti repertoír.

Vagy micsoda szindarabokat fognak a jövő héten előadni Európa különböző fővárosainak színpadain?

Sz. Pétervár. Czár és ács.

Sztambul. Nevelő ezer bajban. Zűrzavar. Kotzebuetól.

London. Ő nem féltékeny.

Bern. Tell Vilmos.

Belgrád. Még titok. Vigj. Kövér Lajostól.

Frankfurt. Félreértések.

Páris. Ne nyúlj a királynéhoz.

Nápoly. Ha meghalsz, majd meglátod.

Berlin. Angolosan.

Madrid. Castiliai becsület.

Bukarest. Havasi rémkirály.

Pesten (és a világ egyéb részeiben). Politikus csizmadia.

Hát a Telivért hol fogják előbb adni, mint Pesten?

Felelet : Olaszországban, csakhogy megfordított címmel „Vér teli.“

Előadás csupán kritikusok számára.

S z e m é l y e k :

A. úr } B. úr } C. úr } D. úr }	diplomatikus kritikusok.	X. úr } Z. úr } Q. úr } Y. úr }	dilettans kritikusok.	Színészek, a kik a Telivért játszóak. Kakas Márton, egy gonosz szellem.	Néma kritikusok, kíváncsi nép. Bakók, fogdmegek.
--	--------------------------	--	-----------------------	--	---

Történik szerdán délelőtt 10 órától délután 1¹/₂-ig a nemzeti színházban.

Előjáték. Kritikusok a nézőhelyen egymással kezet szorítanak, abból a czélből, hogy egymást rekognoscizozzák: a melyeknek a keze reszket, az írta közülök a darabot. Csengetnek; kárpit felgördül. Színészek kilépnek; meglátva ennyi kritikust egy rakáson, egymás után mind elpirulnak, a hogy szoktunk pirulni examen idején, úgy felelnek: a leczkéiket jól tudják. Szerdahelyi fogad Lendvayval, hogy a melyik a szerepében csak egy *betű*-hibát fog ejteni, az a másiknak egész havi fizetését átengedi. A sűgónak nincs más dolga, mint plajbászszal kezében utána nézni, hol vétett el valaki egy betűt? Ugyan ezt teszi B. úr is a kritikus sorban, a ki a sötétben is tudja könyv nélkül minden magán és mássalhangzóját a darabnak.

X. úr (rákezd). Hogyan áll ott az az ember? Mért nem ül le? (Ember leül.)

Z. úr. Minek ült le az az ember? (Ember föláll.)

Q. úr. Minek kelt föl az az ember? maradt volna ülve.

Y. úr (az első jelenés után). Nagyon hosszú ez a darab, én már megyek haza.

A. úr. Minek hozza be az az ember a kalapját a szalónba.

C. úr. Minek tette le az az ember a kalapját a kezéből?

D. úr. Minek fogta az az ember a kalapját a hóna alá?

B. úr (jegyez). Már megint „és“t mondtak „s“ helyett.

A. úr. Mért nem mozognak egy kicsit jobban?

X. úr. Már megint járnak a kezeik!

C. úr. Ülve kellene nekik beszélni.

Z. úr. Fel kellene valamennyinek állni.

Intermezzo a szinpadon: „Hát senki se' néz utánam, mikor elmegyek?“

(Közderültség.)

Z. úr. Kérem: azt hogy Derby, úgy kell kimondani, hogy *Darby*.

D. úr. Nem! úgy kell kimondani, hogy *Dörby*.

Q. úr. Sőt úgy kell kimondani, hogy *Daerby*.

A. úr (neki támaszkodik a korlátnak s azt nagy robajjal kidönti, mely *korlátlan kihágás* általános megrovást von maga után.)

C. úr. Mért nem csókolnak azok az emberek kezet a dámáknak, ha bejönnek és elmennek?

Z. úr. Ugyan mit nyújtogatják minduntalan azokat a nagy pratzlijaikat a hölgyeknek, valalahányszor jönnek, mennek?

B. úr (jegyez). Már megint „az“t mondott az az ember „ez“ helyett.

Sarolta grófné kéri Pál gróftól a neki irt elegáns levelet. A requisitarius elcserélte azt a telegráfi sürgönnyel s Pál gróf kihúz a zsebéből egy irtóztató fölió alakban hajtott paksametát, hogy már ez билет doux: másfelől meg az inas hoz ezüst tálcán rózsaszínű levelet s azt mondja, hogy ez telegrafi depeche.

B. úr (aggodalommal a rendezőhöz). Ugy-e kérem, előadáskor ez meg lesz cserélve?

Két *néma* kritikus odahátul csendesen veszekedik; az egyik gyalázza, a másik magasztalja a darabot. Mind a kettő azt hiszi, hogy a másik a szerző.

A szinpadon valamit mondanak: egy háládatos kebel a néma nézők közül nevetni kezd. Mindenki botránykozva néz felé. Szerencsére sötét a nézőhely.

B. úr (jegyez). Már tizenhatodszor mondtak „és“t „s“ helyett.

Egy fertályt üt kettőre; Kakas Márton ekkor érkezik meg valahonnan, s alázatosan kéri, hogy a kedvéért kezdjék újra a darabot, mely indítványával a frankfurti gyűlés eleibe utasittatik.

Vége. Diplomatus kritikusok szaladnak haza előre megirni a holnapi előadásról a kritikát.

Kakas Márton elfog egy dilettans kritikust, s kéri tőle, milyen a darab? az annyira benne van a haudujudában, hogy angolul felel rá neki.

„Veri pretti, bat it iz e litt'l júnelmessz.“

(Igen pompás, de egy kicsit — az utolsó szót nem értem, hogy is írják azt? „ju“=„u“, „nel“=„nal“ „mesz“=„mas“; ugyan mit tehet ez? nem találok az angol szótárban.)

B. úr (hazafelé mentében). Tizenkilencszer mondtak „és“-t „s“ helyett, pedig az elrontja a jámbust.

Bérkocsis (majd elgázolja az elmékedőt) Hóha!

B. úr (föleszmél) Nem „*hóha*“, mert ez trochaeus, hanem „*hahó*“ . . .

Honnan ismerik egymást?

Bemegy a cigány a földesúrhoz, kinek akkor érkezett vendégét is tisztelettel üdvözli.

— Honnan ismeresz te engem cigány? — kérdi az idegen úr.

— Hát csak innen, az ajtó sarkából.

Hogy adják el a rest lovat?

B. uram becsületes l—házi lakos, istenfélő, papos keresztyén ember volt, ki új gazda korában szerzett két egérszörű lovat.

Az idő eljárt, B. uramnak már suhancz két fia volt, maga őszbe csavarodott, de két lova mégis megvolt, mind hárman együtt őszültek meg, de úgy is ösmerték már egymás szokásait, hogy gondolatban is találkoztak.

Az idővel azonban az ifjuság gyorsasága is eltűnt, s lett a két egérszörű ló fehéres, mint a habart paszuly és rest mint a lajhár, annyira, hogyha B. uram befogta őket, mindkettő hátra nézett, mi van a szekeren? s ha zsákok voltak, czamimogva igazgatás nélkül elballagtak a malomba; ha kapa, kasza stb. volt, az ösmert földekre, hanem ha egész megszokott uton túl akarta őket gazdájuk kényszeríteni, ezt oly félreértésnek tekintették, mely ellen sem ostornyél sem petrenczerúd nem volt elég capacitatio, mert csak farkukat csóválták, jeléül, hogy nincsenek gazdájukkal egy értelemben.

Elhatározta tehát B. uram lovai eladását; ámde annyi vásárt bejárt velök, hogy ha már lovai a vásárt meglátták, előre nyeritettek, a vevők pedig előre futottak tőlök.

Bevetődik egyszer L. városába egy ember, kinek lovait ellopták, tudakozódva B.-től nem látta-e ellopott lovait? vagy nem tud-e eladó lovat?

— Lovait nem láttam, — mond B. — de van nekem két jó lovam eladó, egy óra mulva jöjjön kend hozám, itt meg itt lakom.

Haza menve azonban B. így okoskodott, ha a ló nagyon eladó, dicsérni szokták és kínálják, erről a vevőben gyanu támad.

Előhívja tehát két fiját és megparancsolja nekik, hogy tüstént lássák el magukat két petrenczerúddal, és mindegyik kezdjen el egy lovat az istállóban rútolni, kiabálván: „ez a ló nem eladó“ és ha a vevő jön, és ő mondja neki ez a ló eladó, ők kiabálják: „nem eladó“ és alku kezdetén sirjanak, ordítsanak, hogy a ló nem eladó, olyan jó lovuk többé nem lesz, stb.

Jött a vevő, az udvaron kérdi B.-től hol vannak az eladó lovak? erre kinyitja egyik fia az istálló ajtaját s elordítja magát: „ez a ló nem eladó“, mire a két ló oly ugrálást vitt végbe, majd a jászolba mászott.

Az alku megtörtént oly feltétellel, hogy 48 óra mulva ha nem tetszenek a lovak B. azokat visszaveszi.

Mire a két fia a szénatartóba vágva magát elkezd ordítani, hogy többé oly jó lovuk soha nem lesz, oda a kenyérkereső stb., alig birta a megörült vevő őket vigasztalni.

Alig telt el azonban 12 óra hogy a vevő a lovakat visszavitte; B. erre azt mondta: „igaz, én ígértem, hogy visszaveszem, de azt nem hogy árukat is visszaadom.

A Disznó nemzetség.

A régi jó világban, a jó Isten tudja hány évvel ezelőtt, lakott volt nemes Torda városában egy *Disznó Márton* nevű vargamesterember, a kit semmivel a vilá-

gon nem lehetett hamarabb kihozni a béketűréséből, mint ha valaki kétségbe merete hozni, hogy ő nemes ember.

Volt Disznó Márton uramnak egy nyolcz éves fiacskája is, ki hogy ne tekeregje el az időt hiába, felfogadott valami szegény deákot, hogy tanítsa meg írni, olvasni a kis örököst, egyéb haszontalanságokkal ne kábítsa el a fejét, ő sem tanult egyebet soha, mégis ember lett belőle, de más különben sem akarja, hogy okosabb legyen mint az apja.

A szegény deák nagy kinnal megtanította úgy a hogy a fiút írni, olvasni, akkor aztán Márton uram azt mondta neki:

— Most már elmehetsz békével öcsém, talán még igenis sokat tud *Jóska*, . . . azért különben jó emberei maradhatunk egymásnak, ha kiszakad a csizmad, ne küld máshoz, ingyen is vettetek egy kis foltocskát reá.

A diák megköszönte szépen s tovább ment, elszegődött máshoz tanítani, de ott egy kis bizonyítványt is kérték tőle, hogy hogyan viselte magát eddig, s tud-e tanítani?

Irt tehát egy levelet Disznó Márton uramhoz, hogy sziveskednék neki egy-két sor ajánlólevelet adni. Mídonn rákerült a sor a czimiratra, a fiú gondolkodóba esett, milyen formán titulálja Disznó Mártonnak a levelét? mert az a Disznó név sehogysem tetszett neki, egy kevésbé tisztességesebb nevet akart adni. Végre elhatározta, hogy *Sertés* Mártonnak czimezi, bizonyosan még örvendeni fog a majszter uram, ha olvasni fogja.

Kapja a levelet a varga, olvassa a czimet, elolvassa mégegyszer, nem akar hinni a szemeinek, megpróbálja harmadszor, de *Sertés* volt biz oda írva, kétségbevonhatlanul.

— Ejnye gyászos teremtette kölyke, hogy megcsufola, *Sertésnek* nevezett engem az a tintanyaló! na iszen majd adok én neked bizonyítványt!

A diák darabig csak várta a választ, minthogy azonban sehogysem akart jönni, utána ment ő személyesen.

— Gyere öcsém, gyere, hát te magad irtad ezt a levelet nekem, mi?

— Kegyes engedelmével a majszter urnak én bátorkodtam . . .

— Gyászos adta, hát hogy mertél te engemet *Sertésnek* csufolni?

— De könyörgöm alázatossággal . . . — rimáncodék a deák.

— Semmi de, hogy mersz te engemet *Sertésnek* nevezni, mikor az egész nemzetségem örökösen *Disznó* volt!

Már erre az argumentumra a deák sem tudott mentséget találni.

Nagyharang.

Borkoresolyák.

18— évi hivatalos körlevél vége így volt írva M. kerületben: „Ezt pedig a bírák szorosán megtartsák, mer a törvény igen szomorú (e helyett szigorú).

— Domine K.! tegye ki magyarul ezen szót elaszticitás.

(Súgják : rúgó erő.)

Domine K. megszólította a súgást s feleli :

— Brúgó.

Egy szeget ütött be a cigány paraszt komájának a szekerebe s midőn a paraszt kérdi, mi kell a munkáért, a felelet lön :

— Két garas.

— Már az nem igazság — felele a paraszt, — én sokszor egész nap dolgozom, még is alig kapok két garast, kend pedig Samu koma kétszer üt a kalapácsal, s már „két garast kér“.

— Hm! — mondá a cigány — a kendé komám uram csak *dolog*, de az enyím *munka*.

Két zsidó veszekedett együtt s midőn Mózes Ábrahámot jól összehuncuztotta, utóvégre Ábrahám is megszólalt :

— En ilyen czimeket sohasem hallottam, én is tudnék oly czimet adni vissza, mit te nem hallottál s nem is fogsz hallani, de nem szólok.

Mózes még nagyobb tűzbe jött: — csak ki kell vele rukkolni, hadd hallom :

— Te derék becsületes ember vagy Mózes — felelt Ábrahám.

Egyforma bánat.

— Hát azt hallom Józsi, megházasodtál?

— Nem hazudott a ki mondta.

— Elvetted a szép kis Tercsát?

— El hát!

— Na abból ugyan derék asszony válhatott! mi-csoda leány volt az, te Józsi!

Józsi nem felel, csak egy keservest sóhajt.

— Halálomig bánom, hogy nem kértem meg előbb mint te!

— De iszen *nem bánod te azt jobban, mint én!*

Mit jelent az A. E. I. O. U. Ö. Ű.?

Az Eső Igen Omlik, Ugyan Örülhetsz Üstökös.

Milyenek az áspictusok?

(— *Ma este hallottam a casinóban — [urát is adom, hol vettem?] hogy tegnapelőtt este elfogták gróf X-nek a — — pagát ultimóját.*)

(*A Telivér adatása előtt néhány nappal a darab szerzőségével gyanúsított derék Sánki rektor Péter Pál úrtól kaptunk egy levelet, melyben felszólit bennünket, hogy protestálnánk a nevében az ellen, mintha azt a darabot ő írta volna, melyet is mi ezennel cselekszünk, bizonyítván, hogy az óvást tevő jeles hazafi még a nevét sem tudja leírni rendén, signálván magát Péter Pálnak.*)

(*A Telivér szerzője a nemzeti színházi igazgatóság által minden kritikust meghívatott színműve főpróbájára; ezt valószínűleg azért cselekedte hogy így legalább bizonyos felőle, miszerint a kritikusok csakugyan látták azt a darabot, a miről referálnak.*)

(*A Telivér morálja az, hogy egy gróf, miután a lova nem nyert a versenyen, sok kérésre rászánja magát, hogy író lesz, ugyanakkor Vas Gereben kéri a bizonyítványát a publikumtól, hogy eressze el a szolgálatából, mert ez a mi gazdánk — már mint a publikum — nagyon sovány kosztra fogta a napszamosait.*)

R é b u s z.

A 3-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Uszda.“

Szerkesztői sub rosa.

— Zsarnóra. Az adomákból közlünk; egy párt kiugrattunk a sorból, hogy ne legyen tizenhárom. Adatok Lár kalandjaihoz jók. Elfogadtatnak. A színész lova stb., — Diák penitencia. Csendet kérek! Mike jelességei, használhatók, köszönet a régi-ekre való visszaemlékezésért! Doctor Scorbuntius életírása elég ügyes, adatni fog, továbbra is szívesen látjuk. Toldi kalandja,

jó. Confusio eredménye. Három Palád. Talpraesett cigány, szóbeli quodlibet és a többi ezekkel járók besoroltatnak. A diploma közölhető. Feri bácsi kalandjaiból lehet valami. A végzetes flinta nem adható. Mi van a erinolin alatt? szintén nem sokat ér. Nagyharagnak: Küldeményét köszönettel vettük. Küldhetjük-e ismert czime alatt a tiszteletpéldányt?

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)